

og Forretningsordenen kan ikke antages at forudsætte, at Medlemmer her ville begaa Mærkværdigheder eller forbausende Ting, men den giver simpeltthen Anvisning paa den naturlige Ting, at naar der for et Forslag, der er blevet afgjort ved 2den Behandling, har været tiltrækkelig Stemning, kunne 15 Medlemmer bringe Spørgsmaalet frem igjen til 3die Behandling. Naar jeg har været med til at bringe Forslaget frem, saa er det, fordi jeg fandt, at opnaaede det end ikke ved 2den Behandling. Flertallet i Thinget, saa opnaaede det dog et ret gunstigt Stemmetal, og paa den politiske Side, hvortil jeg hører, naaede vi dog ganske vist et noget knebent Flertal, men dog et Flertal. Vi fandt i det Hele i den stedfundne Afgjørelse en Opmuntring til at bringe Spørgsmaalet frem igjen for Thinget, først og fremmest fordi dette Spørgsmaal efter min og Medforslagsstilleres Mening er et meget vigtigt Spørgsmaal. Det er et Spørgsmaal, som i mangfoldige Tilfælde kan faae en ikke ringe reel Betydning, og det er et Spørgsmaal, synes jeg, som paa en vis Maade angaar Amtsrådets Prestige, dets Stilling og Kompetence som den højeste kommunale Myndighed overfor Landet, naar man tager Landet i Mod sætning til Kjøbstæderne, og jeg synes, at naar der er Tale om Amtsrådets Stilling, maatte man allersnarest vente at finde Støtte derfor netop hos dette Things Flertal. Jeg tror, at ærede Medlemmer ville være forvissede om, at var der her Tale om at tage Noget fra Byraadene og lægge det om i en anden kommunal Repræsentation, saa skulde vi nok komme til at høre fra Byraadene, saa vilde Byraadene nok finde, at her gik vi dem for nær, at her var et Spørgsmaal, hvor de vilde have Ret til at tale og tale alene. Men selvfølgelig bør vi stille os paa samme Maade til Amtsrådene og støtte dem i denne Sag, og jeg tror som sagt, at vi netop maa kunne vente Støtte hos Flertallet i denne Sal. Den ærede Ordfører udtalte før, at vedtage vi dette Ændringsforslag, ville vi gjøre en Overenskomst om Lovens vanskelighed og derved bringe Lovens fremtidige Skæbne i Fare. Den ærede Ordførers Foredrag fra 2den Behandling foreligger desværre endnu ikke i Tidenden, og jeg veed derfor ikke, om den ærede Ordfører dengang har fremdraget saa vægtige Momenter, at der deri kunde ligge et Bevis for, at hvis Ændringsforslaget vedtoges, vil Lovens Skæbne blive vanskeliggjort. Jeg opfattede i alt Fald ikke Andet af den ærede Ordførers Foredrag ved 2den Behandling, end

at naar Udvalgets Flertal foreslog at henføre Spørgsmaalet til Skoleraadene i Stedet for til Amtsrådene, var det for at vise Smødekommunen overfor Kjøbstæderne. Nu mener jeg dog, at naar man vil gaa en Part lidt for nær — og jeg mener, at vi gaa Amtsrådene for nær ved at tage Afgjørelsen i en saadan Sag, der udelukkende angaar Landkommunerne, fra dem og lægge den i en anden kommunal Repræsentations Haand — vil man gaa en Parts Ret for nær for at vise Smødekommunen overfor en anden Part, saa maa det i alt Fald være overfor et Spørgsmaal, hvor man kan tænke sig, at den anden Part vil stille Krav paa en saadan Smødekommunen eller være taknemmelig for en Smødekommunen; men jeg tror ikke, at Kjøbstæderne ville føle sig forurettede ved eller i mindste Maade finde det underligt, at denne Sag ligger under Amtsrådene, og at de Intet faae at gjøre dermed. Jeg er vis paa, at Kjøbstæderne ville indse, at naar det yderst sjældne Tilfælde indtræder, at en ung Kjøbstadmand søger om en Friplads paa en Landbrugsskole, saa er Forholdet det, at Landbrugsskolerne ere saa udelukkende knyttede til den danske Landbo-stand, at man hverken gaar den unge Mand eller Kjøbstæderne for nær derved, at han maa indgive sin Ansøgning til Landbrugernes øverste kommunale Myndighed, Amtsrådene, før at faae det Bidrag, han ønsker. Jeg tror derfor ikke, naar der blot skal tages Hensyn til at vise Smødekommunen overfor Kjøbstæderne, at man behøver at være bange for, at de skulle mene, at man gaar dem for nær, fordi man lægger en Sag, der især angaar Landbruget, over til Landets kommunale Myndigheder. Det er et aldeles tilsvarende Forhold, forsaavidt vi hvert Aar stemme for at bevilge 25,000 Kr. til Kjøbenhavn og 50,000 Kr. til Kjøbstæderne som Bidrag til de tekniske Skoler; det er et aldeles fideordnet Forhold. I det ene Tilfælde er der Tale om et Bidrag til Kjøbstædernes tekniske Skoler, i det andet om Stipendier til Eleverne ved Landbrugsskolerne; de to Forhold ere aldeles kongruente. Men kunne Landets Repræsentanter have nogenformelt Indflydelse paa, hvorledes man skal anvende det Beløb, der bevilges til de tekniske Skoler, eller have Landbrugerne nogenfinde tænkt paa, at det burde de have Indflydelse paa? Nei, de finde det naturligt, at da de tekniske Skoler ligge i Kjøbstæderne, saa maa den Sag afgjøres af Myndighederne i Kjøbstæderne, som nu engang have de tekniske Skoler under sig, og der er dog langt flere unge Mænd paa Landet, der søge til Kjøbstædernes tekniske Skoler,